

Ἐθανάσιος Χριστόπουλος*

Ἐγεννήθη τὸν Μάιον τοῦ 1772 ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας. Παῖς ὢν μετέβη εἰς Βουκουρέστιον συνεχίσας τὰς σπουδὰς του εἰς Βουδαπέστην. Κατόπιν μετέβη εἰς Πατάβιον, ὅπως καὶ ὁ Βηλαρῆς, πρὸς σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς, ἀλλὰ συγχρόνως ἤκουε καὶ μαθήματα νομικῆς. Ἐπανελθὼν εἰς Βουκουρέστιον προσελήφθη ὡς οἰκοδιδάσκαλος τοῦ ἡγεμόνος Μουρούζη, ὅστις τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Καμινάρη, διορίσας αὐτὸν ὡς δικαστὴν Ἰασιίου. Κληθεὶς ἀργότερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Καρτζᾶ ἀνέλαβε διάφορα δημόσια ἀξιώματα. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, κατήλθεν εἰς αὐτὴν, μετὰ σύντομον δὲ διαμονήν, ἐπέστρεψεν εἰς Βλαχίαν τῷ 1836 ἐνθα καὶ ἐζήσῃ τὸν ὑπόλοιπον βίον, ἀποθανὼν τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1847.

Ἐγραψε Λυρικά ποιήματα, τὰ πλεῖστα Ἐρωτικά, ὡς καὶ Βακχικά, διακρινόμενα διὰ τὴν ἀπέριττον ἀφέλειαν, τὴν ἀβίαστον χάριν καὶ τὴν εἰρωνικὴν διάθεσιν. Ἐγραψεν ὁ Χρηστόπουλος καὶ ἐν δράμα τὸν Ἀχιλλέα, Γραμματικὴν Αἰολοδωρικὴν, Πολιτικὰ παράλληλα. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξεδόθησαν μελέται του τινὲς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὰ ἀρχαιολογήματα».

Ἡ Χάρες μὲ τὸν Ἐρωτα
Ἐπῆγαν νὰ διαλέξουν
Σ' τοὺς κήπους τριαντάφυλλα,
Κορώναις νὰ τὰ πλέξουν.

Κὴ ὁ Ἐρωτας χαρούμενος,
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ πετοῦσε,
Καὶ μόνος του τὰ κλάδευε,
Καὶ ταῖς ὑπηρετοῦσε.

Κλαδεύοντας ἀπρόσεκτα,
Ἦσαν λωλὸ παιδάκι,
Τὸν κένρωσε τὸ δάκτυλο
Πικρὰ ἐν ἀγκαθᾶκι.

Πετάει τὰ τριαντάφυλλα,
Τὸ κλαδευτῆρι ρίχνει,
Καὶ κλαίοντας σ' ταῖς Χάρες του
Τὸ δάκτυλό του δείχνει·

Ὦχ! ὦχ! ταῖς λέγει, γίνεται
Ἐν ἀγκαθᾶκι μόνον·
Νὰ προξενήσῃ, Χάρες μου,
Μεγάλον τόσον πόνον;

Ἄδεν εἶν' τοῦ λέν, παράξενο,
Ἄδεν εἶν' γιατί κ' ἐκείνη
Ἡ τόση σατίτισα σου
Μεγάλον πόνον δίνει.

Καθαρώταταις παρθένας,
Μὲ κισσὸ στεφανωμέναις,
Ἐλαφρ' ἀνασκουμπούητε,
Καὶ εἰς τὸν τρύγο συναχθῆτε.

Πάρτε ὄλαις τὰ μαχαίρια
Εἰς τὰ δεξιὰ τὰ χέρια·
Κ' εἰς αὐτὰ τ' ἀριστερά σας
Τὰ καλάθια τὰ πλεχτά σας.

Κ' ἔτσι πλέον τραγουδώντας,
Κ' εἰς τ' ἀμπέλι σας κινώντας,
Ἄς φιλιούμεσθε εἰς τὰ χεῖλια
Κι ὡς τρυγοῦμεν τὰ σταφύλια.

Τὰ σταφύλια τὰ δροσάτα,
Τὰ σταφύλια τὰ μελάτα,
Τ' ἀπαλὰ θησαυροφόρα
Τοῦ καλοῦ μας Βάκχου δῶρα.

Νά! μᾶς ἔρχοντ' ἡ παρθένας
Ἡ τρυγῆτραϊς Βακχευμέναις·
Καὶ χερσεύουν, καὶ γυρίζουν,
Καὶ ταῖς μέσαις τους λυγίζουν.

Πιάστε φίλοι, μ' εὐταξία
Ὁ καθένας ἀπὸ μία·
Κι ὡς χορέψουμε ὀλίγο
Μετ' αὐταῖς ἐδῶ εἰς τὸν τρύγο,

—Παληκάρια, πηλαγήστε·
Ἐν' ἀσπί μας, ἄλλο λύστε,
Νέο, ἀγκιχτο, γεμάτο
Καθαρὸ κρασί μωσχάτο.—

Πιέτε, νέοι· πιέτε, νέαις·
Πιέτε, Βάκχαις μου ὠραίαις,
Ἄπ' αὐτὸ τὸ μυρωδάτο
Καὶ ἀθάνατο μωσχάτο.

Τραγουδήστε καὶ πηδήστε,
Καὶ τὰ πόδια σας βροντήστε·
Καὶ τοῦ χρόνου εὐχηθῆτε,
Πάλ' ἐδῶ νὰ συναχθῆτε·

Πάλ' ἐδῶ ν' ἀξιοθούμεε,
Νὰ συμψᾶμε, νὰ συμπιούμεε
Γλυκὸ μούστο, ὅταν τὸ μέλι,
Μὲς τὸ πράσινο τ' ἀμπέλι.

* Σήμερον ὑπάρχουν εἰς τὸ ἐμπόριον «Λυρικά»
ἔκδοσις Δημητράκου..... Δρ. 10.—